

З 18 травня 1944 року за наказом Сталіна було розпочато депортацію кримських татар з Криму до Середньої Азії. Близько 200 тисяч людей депортували в залізничних товарних вагонах. Злочин депортації призвів до численних жертв. Протягом кількох днів цілий народ було позбавлено Батьківщини.

Депортація здійснювалася силами військ НКВД. На збори давали в середньому до 15 хвилин. Офіційно всій сім'ї дозволялося брати з собою до 500 кг речей і продуктів, але в реальності все обмежувалося ручною поклажею (а іноді й без неї). Виселенців звозили вантажівками до залізничних станцій, де поміщали в товарні вагони або відразу, або 1-2 дні потому.

Час ешелонів у дорозі – 2-3 тижні. Майно кримських татар, що залишилося на півострові, пізніше описували і здебільшого передавали переселенцям з Росії та України.

Згідно з різними офіційними оцінками, у місцях спецпоселень померли від 20 до 25% всіх кримських татар. За неофіційною інформацією (самоперепис кримськотатарського національного руху), ця кількість досягла 46%. Уцілілі до 1956 року вважалися засланими навічно й не мали права залишати місце проживання під загрозою 20-річної каторги. 1967 року звинувачення в масовому колабораціонізмі з кримських татар зняли, але повернутися на півострів їм не дозволили. Масова репатріація почалася лише 1989 року.

У 2006 році курултай кримськотатарського народу звернувся до Верховної Ради з проханням визнати депортацію геноцидом. У 2015 році Верховна Рада України визнала депортацію кримськотатарського народу у 1944 році геноцидом. 245 депутатів підтримали

відповідне рішення. 18 травня встановлено як **День пам'яті жертв геноциду кримськотатарського народу**. Окремою поправкою засудили сучасні утиски кримських татар.